ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce: **Mgr. F. Š.**, proti žalované: **Vězeňská služba České republiky**, se sídlem Soudní 1672/1a, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 10. 2018, č. j. VS-16163-10/ČJ-2018-8026PR, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 13. 11. 2018, č. j. 43 A 152/2018 – 7,

takto:

I. Návrh žalobce na ustanovení zástupce se zamítá.

II. Kasační stížnost se zamítá.

III. Žalované se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

[1] Žalobce podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“) žádal žalovanou o poskytnutí informací vztahujících se k její činnosti. V této souvislosti podal u Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“) žalobu na ochranu proti nečinnosti. Kasační stížností se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného usnesení krajského soudu, jímž byla žaloba žalobce podaná u tohoto soudu dne 28. 10. 2018 postoupena v souladu s § 7 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) k rozhodnutí Městskému soudu v Praze, neboť směřovala proti žalované, jejíž sídlo je v Praze.

[2] V kasační stížnosti požádal stěžovatel o osvobození od soudního poplatku a ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti, neboť je osobou se zdravotním postižením.

[3] Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 9. 6. 2015, č. j. 1 As 196/2014 - 19, dospěl k závěru, že „*stěžovatel má povinnost zaplatit poplatek za řízení o kasační stížnosti jen tehdy, pokud kasační stížnost směřuje proti rozhodnutí krajského soudu o návrhu ve věci samé (o žalobě), či o jiném návrhu, jehož podání je spojeno s poplatkovou povinností [§ 1 písm. a), § 2 odst. 2 písm. b) a § 4 odst. 1 písm. d) zákona č. 549/1991 Sb. o soudních poplatcích.*“ V tomto případě nebylo ovšem napadeným usnesením rozhodováno ve věci samé a proto nevzniká stěžovateli povinnost soudní poplatek zaplatit.

[4] Závěry rozšířeného senátu učiněné ve vztahu k soudnímu poplatku dále promítl rozšířený senát v uvedeném usnesení i do úvah o povinném zastoupení stěžovatele. „*Je-li podána kasační stížnost proti usnesení krajského soudu o neosvobození od soudních poplatků, o neustanovení zástupce či proti jinému procesnímu usnesení učiněnému v řízení o žalobě, je rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti učiněno v rámci tohoto řízení, a proto se zde ustanovení § 105 odst. 1 a 2 s. ř. s. neuplatní.*“ Stěžovatel tak nemusí být v tomto řízení zastoupen advokátem. Nejvyšší správní soud i přesto posoudil žádost stěžovatele o ustanovení zástupce z hlediska toho, zda je takový postup nutný k ochraně jeho práv. Dospěl k závěru, že ustanovení zástupce stěžovateli není třeba, neboť se jedná o věc jednoduchou, projednatelnou a z kasační stížnosti jednoznačně vyplývá, čeho se stěžovatel domáhá. Nejvyšší správní soud tak návrh na ustanovení zástupce zamítl.

[5] Nejvyšší správní soud dále přezkoumal zákonnost výše označeného usnesení o postoupení věci. V kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že žalovaná podle § 4 zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční stráži České republiky (dále jen „zákon o Vězeňské službě a justiční stráži“) činí za vězeňskou službu právní úkony, mezi které patří správní trestání i řízení o trestných činech vězněných osob včetně postavení správního orgánu jako povinného subjektu ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím.

[6] Stěžovatel podal u Krajského soudu v Praze žalobu proti rozhodnutí Vězeňské služby České republiky, Věznice Oráčov, ze dne 18. 10. 2018, č. j. VS–16163-10/ČJ-2018-8026PR vydané ředitelem věznice podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Napadeným rozhodnutím žalovaná odložila žádost stěžovatele o poskytnutí informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím.

[7] Podle § 7 odst. 2 s. ř. s. „*nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, je k řízení místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni nebo jinak zasáhl do práv toho, kdo se u soudu domáhá ochrany*“. Podle § 7 odst. 6 s. ř. s. „*není-li soud, u něhož byl návrh podán, k jeho vyřízení místně příslušný, postoupí jej k vyřízení soudu příslušnému*“.

[8] Krajský soud v Praze otázku místní příslušnosti posoudil správně. Podle § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, jsou „*povinnými subjekty, které mají podle*

tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce“.

[9] Podle § 1 odst. 3 zákona o vězeňské službě a justiční stráži, je „*Vězeňská služba správním úřadem a účetní jednotkou*“.

[10] Podle § 1 odst. 4 téhož zákona jsou „*organizačními jednotkami Vězeňské služby generální ředitelství, vazební věznice, věznice, ústavy pro výkon zabezpečovací detence, Střední odborné učiliště a Akademie Vězeňské služby. Generální ředitelství zabezpečuje plnění společných úkolů ostatních organizačních jednotek, které metodicky řídí a kontroluje. V čele vazebních věznic, věznic, ústavů pro výkon zabezpečovací detence, Středního odborného učiliště a Akademie Vězeňské služby jsou ředitelé, které jmenuje a odvolává generální ředitel*“.

[11] Podle § 4 tohoto zákona „*právní úkony jménem státu činí za Vězeňskou službu generální ředitel. Ředitelé vazebních věznic, věznic a dalších organizačních jednotek Vězeňské služby jsou oprávněni jednat a činit právní úkony za Vězeňskou službu ve všech věcech, kromě těch, které podle tohoto zákona nebo rozhodnutí ministra nebo generálního ředitele patří do jejich pravomoci.*“

[12] Stěžovatelem napadené rozhodnutí vydané ředitelem věznice Oráčov bylo vydáno Vězeňskou službou České republiky, která je správním orgánem (úřadem) a povinným subjektem ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Správní orgán, který v daném případě rozhodoval v prvním stupni, je tedy Vězeňská služba České republiky. Vězeňská služba České republiky sídlí v Praze. Místně příslušným krajským soudem k projednání žaloby je tedy Městský soud v Praze (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2016, č. j. 6 As 162/2016 – 28). Ke shodnému závěru ostatně dospěl i Městský soud v Praze v usnesení ze dne 13. 6. 2016, č. j. 8 A 93/2015 – 36, v němž rozhodoval ve věci žádosti stěžovatele o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, o jejichž poskytnutí žádal věznici Valdice (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 269/2018 – 14, ze dne 26. 9. 2018).

[13] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené neshledal postup Krajského soudu v Praze rozporný se zákonem, proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 in fine s. ř. s. zamítl.

[14] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci úspěšný, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalované žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly, proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. prosince 2018

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu